





# **‘Verborgen Resort’**

door

Sander Chargois



*Voor mijn ouders,  
die er altijd voor mij zijn!*

Schrijver: Sander Chargois  
Coverontwerp: Sander Chargois  
ISBN: 9789465310657  
Uitgever: Brave New Books

© Sander Chargois  
Derde uitgave 2025

## Voorwoord

Eigenlijk heeft het veel te lang geduurd voordat het tweede deel van de trilogie het daglicht zag. Niet dat het tien jaar duurde om te schrijven, maar waar vind je tegenwoordig nog de tijd om rustig voor je pc te gaan zitten, je af te sluiten van de buitenwereld en datgene te doen wat je leuk vindt? Alhoewel op schrijfgebied is dit nu ook weer niet helemaal waar, want voor de liefhebbers van reisboeken zal het niemand zijn ontgaan dat ik sinds 2011 acht reisboeken heb geschreven en nummer negen op dit moment wordt afgemaakt.

Maar goed, laat ik het hebben over het 'Verborgene Resort' dat je nu in je handen hebt. Het vormt dus het tweede deel van een trilogie. Drie boeken die overigens afzonderlijk van elkaar gelezen kunnen worden, maar waarin subtiele verwijzingen naar de andere boeken staan. In dit tweede boek speelt Barbara de hoofdrol. In het eerste deel had zij een bijrol. Overige karakters uit het 'Gouden jacht complot' komen ook weer terug.

Een groot verschil met het eerste boek is dat de tijdsperiode een stuk korter is en dat ik heb gekozen voor minder locaties. Maar dat zullen jullie zelf wel ervaren.

Ik heb er deze keer voor gekozen mijn boek vooraf te laten lezen en corrigeren. Een halsbrekende toer maar het is gelukt. Ik wil dan ook Pascale Dingemanse bedanken die een begin heeft gemaakt met de correcties. Daarna heeft Jantine Uilenroef het overgenomen en ook vanaf het begin het hele verhaal doorgeworsteld. Ik ben hen dan ook erg dankbaar want het is een hele klus. Eentje die zijn vruchten afwerpt want ik kwam grappige fouten tegen. Enerzijds schrijf- of taalfouten, maar ook fouten in scènes. Want zeg nu zelf, hoe kun je een vervoersmiddel gebruiken dat in het hoofdstuk ervoor is stukgegaan? Allemaal dingen waar je, soms door de snelheid, volledig overheen leest. Nogmaals dank aan beide vriendinnen. Jullie hebben het top gedaan!

Zo en nu is het aan jullie als lezer. Veel plezier!

Sander Chargois  
(Antwerpen 2017)

Toevoeging uit 2025 op het voorwoord:

Niet enkel dit boek maar ook het vorige is inmiddels geredigeerd. Tijden veranderen en het bereik van een boek wordt groter in tegenstelling tot zeg maar 20 jaar geleden. Het aantal reisboeken dat ik inmiddels heb geschreven sinds 2011 is 21. De lijst ervan vind je achterin dit boek. Heb je het eerste deel van deze trilogie nog niet gelezen, geen probleem, want het 'Gouden jacht complot' is net als het laatste deel, 'Het Stiltepaleis' los van dit boek te lezen. De personages komen grotendeels terug.

# 1

Barbara kwam terug uit haar werk en leegde zoals elke dag haar brievenbus aan de straat alvorens haar appartement binnen te gaan. De gebruikelijke reclamefolders legde zij opzij en ze pakte met het stapeltje brieven en rekeningen in haar hand een briefopener. Ze vulde een glas met witte wijn en opende de schuifpui naar haar balkon. De ondergaande zon stond nu recht op het terras van haar huis in Iseltwald, Zwitserland, en zorgde voor een aangename temperatuur.

Ze nam plaats in één van de stoelen en opende eerst de rekeningen. Vervolgens viel haar blik op een telegram en ze scheurde het open. Het telegram was afkomstig van de gemeente Lee Vining in de Verenigde Staten. Ze fronste haar wenkbrauwen. Barbara was midden dertig en werkzaam in Iseltwald. Ze was geboren en getogen in dit kleine dorp aan de Briënzersee en had alleen tijdelijk haar geboorteplaats op moeten geven voor haar studie aan de hotelschool in Engelberg. Achteraf was het ook helemaal niet de bedoeling geweest om terug te keren naar dit dorp. Na het behalen van haar diploma vertrok ze naar het buitenland en had ze haar zinnen gezet op een grote hotelketen in Frankrijk. Echter, na het plotseling overlijden van haar moeder keerde ze spoedig terug. Het was voor haar een periode geweest waarin ze het verleden overdacht. Haar vader had ze niet meer gezien sinds haar derde en haar moeder was haar enige familie geweest. Nu had ze plotseling niemand meer.

Barbara betrok de woning die haar moeder haar had nagelaten nadat ze zelf had besloten zich weer in Zwitserland te vestigen. Het duurde niet lang of ze vond werk in hetzelfde dorp. Binnen enkele jaren groeide ze binnen hotel Alpenblick uit tot assistent bedrijfsleider en hoopte in de toekomst een eigen hotel te runnen. Barbara streek een hand door haar kastanjebruine haar en begon aandachtig te lezen.

Lee Vining, 3 oktober 1987

Geachte Frau Von Bergen,

*Hierbij willen wij u op de hoogte stellen van het overlijden van uw oom, de heer Von Bergen, gisteren om 14.05 uur. Hiervoor betuigen wij ons medeleven. Marc von Bergen heeft enkele jaren doorgebracht in een psychiatrisch verzorgingstehuis in Fresno. Helaas was de strijd tegen zijn ziekte een te zware opgave voor hem. Een week voor zijn overlijden heeft hij zijn testament opgemaakt en ons verzocht u op de hoogte te stellen. Vrijdag zal hij worden begraven. Wij hopen dat u zijn laatste wens, uw aanwezigheid bij deze plechtigheid, zou willen opvolgen.*

Vervolgens waren er nog enkele officiële formaliteiten in het telegram opgenomen en de plaats alsmede het tijdstip waarop Barbara werd verwacht. Tevens werd er vermeld dat er een vliegticket voor haar klaar zou liggen op luchthaven Kloten, nabij Zürich. Na het lezen vouwde ze de brief dicht en legde hem naast haar neer op tafel. Ze staarde voor zich uit. Van jongs af aan was er thuis nooit een woord gesproken over haar oom. Ze wist van zijn bestaan af en kende hem van enkele vage herinneringen en zeldzame foto's waarop hij te zien was naast haar vader. Ze was echter in de veronderstelling dat hij ruim dertig jaar geleden was omgekomen in een brand. Ze had haar moeder wel eens naar hem gevraagd, maar een erg duidelijk antwoord had ze nooit gekregen.

De deurbel luidde. Barbara schrok op uit haar gedachten en liep naar de hal.

'Elaine? Wat een verrassing! Kom verder.'

'Ik heb niet heel veel tijd hoor, maar omdat ik hier toch langs kwam, dacht ik...'

'Natuurlijk. Jij bent altijd welkom. Ik wist helemaal niet dat je in Europa was?'

'Ik had je nog willen bellen, maar dat kwam er niet van. Ik heb het vreselijk druk met de zaak.'

'Blij te horen dat je concept zo'n succes is.'

'Ja, dat het zo'n vaart zou nemen had ik ook niet verwacht', zei Elaine lachend.

'Ik ben jaloers op je, weet je dat', merkte Barbara op en vervolgde, 'trek in een wijntje?'

'Graag.'

'Ga maar op het balkon zitten, dan pak ik even een glas voor je.'

Niet veel later stapte Barbara het balkon op met een glas witte wijn in haar hand en ging naast Elaine zitten. 'Wat brengt je zo plotseling naar Zwitserland Elaine?'

'Eigenlijk ben ik alleen op doorreis. Dat is ook de reden dat ik niet te lang kan blijven, anders mis ik mijn trein.'

'Ben je met de trein?'

'Ja. Het leek me de meest geschikte vorm van vervoer naar Venetië. Even een paar dagen geen telefoon en me lekker laten verwennen.'

'Gelijk heb je. Moet je voor zaken naar Venetië?'

'Ook, maar eerst heb ik een Bal Masqué.'

'Net als vijf jaar geleden?'

'Ja. Alleen een ander thema, maar vertel, hoe is het met jou? Je moet me trouwens eens komen opzoeken in Carmel.'

'Misschien kom ik sneller dan je denkt', zei Barbara aarzelend en vervolgde, 'ik heb je toch wel eens over mijn oom verteld? Je weet wel, de broer van mijn vader.'

'Je bedoelt die oom die is omgekomen in een brand?', vroeg Elaine verbaasd, niet wetende waar Barbara heen wilde met haar verhaal.

'Ja, die oom. Ik kreeg vandaag dit telegram uit de Verenigde Staten. Lees het maar.'

Elaine pakte het telegram over van Barbara en las het vluchtig door, terwijl ze een slok van haar wijn nam. 'Wat? Nu begrijp ik er helemaal niets meer van. Dit is diezelfde oom?'

'Ja, ik kon het eerst ook niet geloven. Maar wat vind jij, moet ik naar de Verenigde Staten gaan voor een begrafenis van iemand die ik eigenlijk helemaal niet gekend heb?'

'Ja, wat kan ik ervan zeggen. Zo te lezen is het je ooms laatste wens.'

'Inderdaad.'

'Kan je vrije dagen opnemen op zo'n korte termijn?'

'Ja, dat is geen probleem.'

'Dan zou ik gaan. Zeker ook gezien het feit dat je vliegticket al klaarligt en voor je is betaald!', zei Elaine en opende nogmaals

het telegram. Met haar vingers gleed ze langs de tekst. 'Er staat hier ook dat je oom een week voor zijn overlijden zijn testament heeft opgemaakt. Enig idee wat hij nalaat en aan wie?'

'Ik weet natuurlijk niet of hij een gezin heeft achtergelaten. Zo ja dan begrijp ik eigenlijk niet waarom juist ik opeens moet overkomen.'

'Grote kans dus dat hij dat niet heeft', zei Elaine en vervolgde, 'als ik jou was zou ik gaan. Al is het alleen maar uit nieuwsgierigheid'.

'Je hebt me overtuigd. Ik zal zijn laatste wens opvolgen en zal verder wel zien wat die advocaat te melden heeft.'

Elaine keek op haar horloge. 'Ik moet nu gaan anders mis ik mijn trein.' Ze dronk snel haar glas leeg en nam afscheid van Barbara na te hebben afgesproken dat zij haar in Amerika zou komen opzoeken.

# 2

In San Francisco huurde Barbara een auto, waarmee zij het laatste stuk van haar trip zou afleggen. Het duurde niet lang of de eerste borden naar het Yosemite National Park wezen haar de richting. Niet verwonderlijk, omdat dit natuurpark bekend stond als ideale weekendbestemming voor de inwoners van de San Francisco Bay area. Na tweeënhalf uur bereikte ze de toegangspoorten tot het park. Ze betaalde het entreegeld en informeerde naar de noodzaak van sneeuwkettingen in het park. De zon lag achter haar tegen de horizon en zou weldra verdwijnen. Via een bochtige weg bereikte ze een splitsing. De weg die afboog naar links was nog toegankelijk, maar het bord dat aankondigde dat de Tiogapass nu nog voor het verkeer geopend was zou enkele weken later worden vervangen door een rood bord met het waarschuwende "closed" erop. Deze pas, ruim drieduizend meter hoog, vormde de oostelijke ingang van het park en werd elke winter bedolven onder een dik pak sneeuw. Barbara sloeg bij de splitsing linksaf en vervolgde haar weg waarna ze na enkele kilometers bij de ingang van de vallei aankwam. In het vliegtuig had ze al enkele lovende artikelen gelezen over dit eerste staatspark waarvoor president Harrison in 1890 een wet had getekend om het veilig te stellen tegen commerciële exploitatie. Na het lezen van de beschrijvingen had ze zelf nog het idee dat het allemaal wel overeen zou komen met het Zwitserse landschap en dat de verhalen wat overdreven waren. Echter, nadat ze de hoek omkwam en de vallei ineens in haar volle glorie opdoemde, realiseerde zij zich dat de reisgids de werkelijkheid niet eens benaderde. Een spectaculair uitzicht ontvouwde zich. Voor haar lag het slechts anderhalve kilometer brede dal met aan weerszijden loodrechte vijftienhonderd meter hoge wanden. Op een parkeerplaats stopte ze en stapte uit. Ze was de enige toerist. Aan de rand van het parkeerterrein stond een overzichtskaart van de Yosemite Valley. Het panorama was in de ondergaande zon fantastisch. Terwijl de bodem van het dal in donkere duisternis was gehuld, staken de bergtoppen van links El Capitan, rechts Cathedral Rocks en in het midden Half

Dome scherp af tegen een donkerwordende hemel. Ze waren reeds bedekt met een dunne laag sneeuw en werden oranje-rood gekleurd. Achter de markante Three Brothers, een berg bestaande uit een drietal in hoogte variërende toppen, stortte de Yosemite Falls zich als een vuurrode gloeiende stroom in het achthonderd meter lager gelegen dal. Barbara bleef enkele minuten van het uitzicht genieten, totdat de zon haar greep op het dal verloor. Ze stapte weer in haar auto en daalde af. Na het passeren van de gigantische deurposten van de vallei, die worden gevormd door El Capitan en Cathedral Rocks, reed ze Yosemite Village binnen. Ze bracht haar wagen aan de kant van de weg tot stilstand, vouwde een landkaart open en volgde met haar vinger de route. Ze was bijna bij haar eindbestemming die ze had omcirkeld. Ze legde de kaart naast zich neer en reed verder. Na enkele minuten bereikte ze The Ahwahnee. Dit hotel stamde uit het einde van de vorige eeuw en was opgetrokken uit grote natuurstenen gecombineerd met hout. Het was een stijlvol hotel dat al vele beroemdheden als bezoekers in haar gastenboek had mogen opnemen. In de imposante hal wendde zij zich tot de receptie en checkte in. Vervolgens kwam er een liftboy die haar bagage overnam en haar vriendelijk verzocht hem te volgen.

Eenmaal in haar kamer aangekomen bladerde zij wat in een folder die op een klein tafeltje lag en als onderwerp had, hoe kon het ook anders, de Yosemite Valley. De lange reis had haar niet echt goed gedaan. Zij realiseerde zich dat ze al 26 uur op was en besloot naar bed te gaan.

Een zacht briesje trok door de openstaande balkondeuren en bolde de gordijnen toen Barbara wakker werd. Ze stapte uit bed en opende de gordijnen, waarna zij het balkon opstapte. Voor haar lag de vallei die door de opklimmende zon nu in zijn volledige schoonheid te zien was. De folders hadden gelijk gehad. Even vergat ze dat ze in Amerika was. Het landschap had ook zoveel overeenkomsten met haar geboorteland, dat het niet zo'n vreemde gedachte was. Achter haar in de kamer rinkelde zachtjes een telefoon. Het was haar wake up call. Ze nam snel een douche en trok gemakkelijke vrijetijdskleding aan, waarna zij zich naar de eetzaal begaf. Er waren beduidend meer gasten dan de avond daarvoor. Veel buitenlandse toeristen die met behulp van kaarten en reisguides reeds plannen aan het maken waren voor die dag.

Voor haar stond er een minder plezierige gebeurtenis op het programma. Het was de dag waarop haar oom zou worden begraven. Verdrietig was ze niet. Hoe kon het ook anders, dacht ze bij zichzelf. Marc was een totale vreemde voor haar. Na het ontbijt trok Barbara zich weer terug in haar kamer en verkleedde zich. Ze keek op haar horloge. Ze wist dat zij zich moest haasten, wilde ze nog op tijd zijn voor de begrafenis. Bij het uitchecken vroeg ze aan de receptioniste hoe zij het snelste richting de Tioga Pass kon rijden, waarna zij vertrok.

De trip naar de Tioga Pass verliep voorspoedig. Keer op keer verbaasde zij zich over de gelijkenissen die dit landschap met Zwitserland vertoonde. Uitgestrekte bossen, meren en grimmige bergen wisselden het landschap af. Toen zij op de ruim 3300 meter hoge Tioga Pass aankwam, waar inmiddels twintig centimeter sneeuw lag, sloeg het weer om en begon zij in de gestaag neerdwarrelende sneeuwvlokken aan de afdaling in de richting van Lee Vining. Het was inmiddels twaalf uur. Ze had nog krap een uur de tijd. Het was stil op de weg en van bebouwing was er hier geen sprake. Misschien was dit het enige verschil tussen dit gedeelte van de Verenigde Staten en Zwitserland. Het was hier groots en nog rustig. Zelfs voor een toeristisch aantrekkelijk gebied. De bergen aan de overzijde van het dal werden door zware wolken aan het zicht onttrokken. Soms werd de sneeuwval wat minder, wanneer de wolken zo laag hingen dat Barbara haar auto erin boorde. De lichten weerkaatsten fel, wat het zicht nog meer belemmerde. Na enkele honderden meters te zijn afgedaald leek zij het lastigste stuk achter zich te laten. De sneeuwvlokken werden door de ruitenwissers, die op de snelste stand stonden, snel zijwaarts geveegd om daarna te worden vervangen door nieuwe. Een eindeloos spel van de natuur, wat het rijden in een dergelijke omgeving niet echt gemakkelijk maakte. Lee Vining, gelegen in een dal tussen de Excelsior Mountains en Yosemite National Park, was een klein, voornamelijk op toeristen georiënteerd, dorpje. In de kleine dorpskern waren enkele winkelstraatjes gelegen rond een mooi aangelegd plein. De huizen in het dorp waren opgetrokken in Victoriaanse stijl en geheel van hout.

In het centrum van Lee Vining zette Barbara haar auto aan de kant van de weg en raadpleegde een plattegrond die zij bij

haar reisbescheiden had ontvangen. De weg naar de begraafplaats moest volgens de kaart niet moeilijk te vinden zijn. Enkele huizenblokken verder sloeg zij af en volgde een kronkelig weggetje met aan weerszijden hoge, dikke bomen. Na enkele honderden meters doemde een klein, nostalgisch kerkje op dat in eerste instantie aan het zicht onttrokken werd door hoge dennenbomen die er rondom stonden. Voor het kerkje waren enkele tientallen auto's geparkeerd. Barbara zocht een plekje en stapte uit. De sneeuwval was hier in dit lagergelegen dal overgegaan in regen. Snel sloot zij het portier af en rende naar de ingang van het kerkje. Onder de luifel sloeg ze zo goed en zo kwaad als het ging de regen van haar zwarte mantelpak en draaide haar lange haar in een knot die zij vervolgens schuil liet gaan onder een zwarte hoed met brede rand.

Plotseling werd de deur van de kerk geopend en deed Barbara geschrokken een pas naar achteren. 'U laat me schrikken', zei ze tegen de man in de deuropening. De man was midden vijftig en ging gekleed in een donker pak. Het zilvergrijze haar strak achterovergekamd en het kleine modieuze brilletje deden Barbara denken aan de hoofdrolspeler uit de film die zij de dag daarvoor in het vliegtuig had gezien. 'Bent u mevrouw Von Bergen?', vroeg de man met een fluisterende stem. 'Ja, Barbara von Bergen. Ik hoop dat ik niet te laat ben', zei ze en stak de man haar hand toe. 'Aangenaam, Jack Harroldson', antwoordde de man vriendelijk en vervolgde op dezelfde zachte toon, 'Ik ben blij dat u kon komen. De dienst is nog niet begonnen. Komt u verder, ik heb een plaats vooraan voor u vrijgehouden.' Jack deed een stap opzij en liet Barbara passeren. Het kerkje leek van binnen groter dan het in eerste instantie van buiten deed vermoeden. De grote ramen aan weerszijden lieten door het slechte weer weinig licht binnen. Dit werd gecompenseerd door een grote kroonluchter in het midden van de kerk en tientallen kaarsen rondom het altaar. De kerk was compleet gevuld. Enkele mensen hadden zelfs genoeg moeten nemen met staanplaatsen achter de laatste banken. Barbara schrok er in eerste instantie een beetje van. Eigenlijk had ze nauwelijks publiek verwacht na het ontvangen van de brief met daarin de bekendmaking van haar ooms begrafenis en zijn specifieke wens om haar aanwezigheid. Ze had min of meer de gedachte doen rijzen dat Marc vrij

eenzaam zou zijn gestorven. Wat was anders de bedoeling van haar hier naartoe te halen. Het aanwezige publiek had haar oom waarschijnlijk beter gekend dan dat zij hem kende. Langzaam liep ze samen met Jack naar het altaar. Ze voelde zich niet op haar gemak. Zeker niet bij het zien van de kist, die gesloten voor het altaar stond. Vlak ervoor stopte Barbara en sloeg een kruis. Ze bleef enkele seconden staan, waarna Jack haar voorzichtig bij haar arm pakte en haar wenkte mee te lopen naar een tweetal vrije stoelen op de eerste rij. Een man van haar leeftijd, die op de stoel naast de lege plaatsen zat, stond op en betuigde haar zijn medeleven. 'Mag ik u voorstellen, mijn zoon Mike', zei Jack, waarna hij haar gebaarde te gaan zitten. In de hoek achter het altaar ging zachtjes een deur open en kwam een priester tevoorschijn. De man liep tot voor de kist en draaide het publiek de rug toe. Eerbiedig sloeg hij een kruis en sprak een zegen uit over de overledene. Vervolgens wendde hij zich tot het publiek en begon hij aan de mis. Barbara luisterde aandachtig. Ze hoopte iets te horen over wie haar oom eigenlijk was en wat hij voor de aanwezigen had betekend. Klaarblijkelijk moest hij een grote rol hebben gespeeld, gezien de grote belangstelling. Voorzichtig wierp ze een blik opzij om eventuele familieleden van Marc te onderscheiden, althans, aanwezigen die mogelijk kinderen van hem zouden kunnen zijn of zijn echtgenote was geweest. Een onmogelijke taak dacht ze tegelijkertijd. Ze moest geduld hebben. Na de mis zou het een en ander wel duidelijk worden. Haar blik werd opgevangen door Mike, die haar kort aankeek met tranen in zijn ogen. Marc had waarschijnlijk veel voor hem betekend. Vluchtig maakte zij haar blik los van de zijne en richtte deze weer in de richting van de priester. Het kostte haar moeite de draad van het verhaal van de priester weer op te pakken. Ze staarde naar de kist. Pas nu viel haar blik op de vlag die over het deksel lag. Uit films herinnerde zij zich de Amerikaanse vlag die men vaak over een kist legde bij een begrafenis. Het zo karakteristieke rood wit gestreepte motief met de vijftig witte sterren in het blauwe vlak om de laatste eer te bewijzen aan de overledene. Barbara kon in het slechte licht moeilijk de kleuren en het motief van de vlag onderscheiden. Het was anders, maar in welk opzicht kon ze niet vaststellen. Na een klein halfuurtje kwam de mis tot een eind en gaf de priester een seintje aan enkele aanwezigen op de voorste rij. Een zestal mannen stond op en liep naar het

altaar. Stuk voor stuk hielden zij voor de kist halt en sloegen een kruis, waarna zij zich in twee groepen links en rechts van de kist opstelden. De aanwezigen stonden op, terwijl de mannen voorzichtig de kist optilden en langzaam richting de deur van de kerk liepen. Enkele vrouwen langs het gangpad haalden zakdoekjes tevoorschijn en wreeven de tranen weg. De priester, die vlak achter de kist aanliep, werd op de voet gevolgd door Jack, Mike en Barbara. Ze wist nog steeds geen goede houding aan te nemen. Ongemakkelijk en met een blik die eerder verbazing uitdrukte dan ontroerende emotie, keek zij de aanwezigen aan die haar op hun beurt juist troostend aankeken. Het kon haar niet snel genoeg voorbij zijn. Juist nu de slechts twintig meter van het altaar naar de deur een eeuwigheid leken te duren. Buiten aangekomen bleek de regen inmiddels te zijn gestopt. De dragers, evenals de overige aanwezigen, liepen naar de achterzijde van de kerk waar zich achter een lage stenen omheining de begraafplaats bevond. Het was een duistere plek onder hoge dennenbomen. Hoewel de regen was opgehouden kwamen de druppels onder de bomen op de begraafplaats gestaag naar beneden. Na enkele minuten had de menigte zich verzameld rond de plaats waar de kist weldra ter aarde zou worden besteld. De priester sprak een laatste gebed en zegen uit, waarna de dragers de kist langzaam in het gat lieten zakken. Barbara voelde dat de aanwezigen haar kant opkeken. Waar wachtten ze op? Verwachtten ze dat zij nog wat zou zeggen? Een verlossend duwtje van Mike deed haar gedachten afleiden. 'Ga je gang', fluisterde hij en gaf haar een bloem. 'Dank je', zei ze zachtjes terug met een kleine glimlach op haar gezicht. Enerzijds viel er een last van haar schouders, de plechtigheid zou weldra voorbij zijn, anderzijds kreeg zij het benauwde gevoel van een bevestiging dat er wellicht geen verdere naaste familie aanwezig was dan zijzelf. Ze deed een stap voorwaarts, gooide de bloem op de kist en sloeg een laatste kruis. Ze hief haar hoofd op en keek naar de aanwezigen. Haar oog viel op een man die, in tegenstelling tot de overige aanwezigen, op ongeveer vijftwintig meter afstand stond. Hij was gehuld in een lange zwarte regenjas en een donkere hoed met brede rand die een groot deel van zijn gezicht schuilde. Hij leunde nonchalant tegen een boom met zijn armen over elkaar geslagen. In zijn rechterhand brandde een sigaret waarvan de rook langzaam opsteeg in de vochtige lucht die

tussen de bomen hing. Mike en zijn vader Jack stonden nu naast Barbara en volgden haar voorbeeld. 'Kom', zei Jack. 'We gaan.' Ze stapten weg van het graf en begaven zich naar de poort van de begraafplaats. 'Meneer Harroldson', vroeg Barbara die stil bleef staan. Kunt u mij zeggen wie die man is die daar...' Terwijl ze dat zei, draaide zij zich om en wilde in de bedoelde richting wijzen. Ze maakte haar zin niet af. De gestalte die zij vlak daarvoor had gezien was verdwenen. Het enige dat aan hem herinnerde, was een snel wegvagende rookpluim. 'Wie bedoelt u', vroeg Jack die ook omkeek. 'Die man die daar net op afstand stond toe te kijken. Daar tussen die bomen.' 'Ik heb niets gezien. Jij Mike?' Mike schudde ontkennend zijn hoofd. 'Laat maar', zei Barbara en vervolgde haar weg. Bij de auto's aangekomen gaf Jack Barbara het adres van het motel dat hij voor haar had geboekt en verzocht haar achter hem aan te rijden. Het Lake View Motel lag in het centrum van Lee Vining aan de doorgaande weg die Las Vegas met Lake Tahoe verbond. Barbara parkeerde haar auto achter die van Jack en stapte uit. Nog voor zij de kofferbak had geopend, kwam er al een man naar buiten gesneld om zich over haar bagage te ontfermen. Jack nam haar handbagage over en gezamenlijk liepen zij het motel in, waar zij werden opgewacht door een receptioniste. Nadat Jack de bagage had neergezet, verontschuldigde hij zich dat hij niet langer kon blijven en spraken ze af dat hij haar de volgende avond zou komen ophalen. Barbara maakte een geruststellend gebaar en vertelde hem zich om haar geen zorgen te maken. Ze was wel toe aan een beetje vakantiegevoel en ging ervan uit dat zij dat hier wel kon vinden. Vervolgens namen zij afscheid van elkaar.

De volgende morgen begaf Barbara zich al vroeg naar de eetzaal. Ze was de eerste die ochtend. Niet dat er nog veel gasten na haar zouden komen, gezien de weinige tafels die er voor het ontbijt waren gedekt. Ze bestelde een American breakfast, waarna zij naar de receptie liep. 'Goedemorgen. Heeft u misschien wat informatie over de omgeving. Aan het weer te zien, loont het de moeite er op uit te gaan.' De receptioniste keek enigszins vreemd op van de opgewekte stemming van Barbara en antwoordde dat zij wel een aantal folders voor haar had. 'Ze zijn wat verouderd, maar ik denk dat u hier wel genoeg informatie in kunt vinden.' Barbara bedankte haar en liep terug naar de eetzaal. Het ontbijt werd geserveerd

en Barbara begon de folder over Lee Vining door te bladeren. Qua dorpsgebeuren scheen Lee Vining niet al te veel voor te stellen. Wel wat gezellige eetgelegenheden en een mooi dorpsplein, maar meer was er in de plaats eigenlijk niet te vinden. Interessanter was de omgeving. Vele soorten sporten konden er worden beoefend, van kanovaren tot bergbeklimmen. Op een kaartje in het midden van de gids kreeg ze een goede indruk van de omgeving. Uitgestrekte bossen aan weerszijden van de rivier die langs Lee Vining stroomde. Plotseling viel haar oog op een dal iets ten zuidwesten van de plaats. Met sierlijke letters werd het dal aangegeven als Swiss Valley. Echt weer iets Amerikaans dacht ze, toen ze las dat het dorpje in het dal Little Zermatt heette. Het dal lag volgens het kaartje enkele honderden meters hoger dan Lee Vining en kon worden bereikt per kabelbaan, waarvan het dalstation zich enkele kilometers buiten het dorp bevond. Ze had wel zin in een wandeling en sloeg de brochure vastberaden dicht.

'En, bent u eruit?', vroeg de receptioniste toen Barbara, gehuld in een sportieve winterse outfit, haar kamersleutel kwam afgeven. 'Ja, ik heb besloten naar Swiss Valley te gaan.' 'Een begrijpelijke keuze.' 'Kunt u mij zeggen hoe laat de kabelbaan naar boven vertrekt?' 'Maar u weet toch wel dat die gesloten is?' 'Gesloten? Hoe zou ik dat moeten weten?' 'Nou ik dacht... laat maar', zei de receptioniste hikkelig, denkende dat zij iets verkeerd had gezegd. 'Ik kan wel even voor u nagaan of de kabelbaan nog functioneert en of iemand hem voor u kan bedienen.' 'Nou, dat is wat overdreven vindt u niet?', zei Barbara lachend. 'Niet helemaal, u bent ....' Voor de receptioniste antwoord kon geven onderbrak Barbara haar met de vraag of er geen pad naar boven ging. De receptioniste pakte er een kaart bij en gaf een slingerend wandelpad aan dat gedeeltelijk onder de kabelbaan doorliep en legde uit dat dat de enige weg was naar Little Zermatt. 'Dat is de enige weg naar boven?', vroeg Barbara verbaasd. 'Ik ben bang van wel.' 'Maar er is toch een dorp boven in het dal? Hoe doen de bewoners dat dan?' 'Een resort', verbeterde de receptioniste haar. 'Tot enkele jaren geleden was het een vakantieresort, zoals u waarschijnlijk weet. Sindsdien is het verlaten.' Barbara begreep er niets van. Wat moest zij weten? Volgens de receptioniste klaarblijkelijk meer dan ze wist. Sterker nog, tot

vanochtend wist zij niet eens van het bestaan van Swiss Valley af! Ze vond het maar een warrig verhaal en besloot er niet verder op in te gaan.

Het was enkele minuten rijden naar het dalstation van de kabelbaan. Het parkeerterrein maakte een verlaten indruk. Barbara parkeerde haar auto en wandelde naar het gesloten gebouw. Een grote sticker met een overduidelijk "Closed" erop, was op het venster geplakt van wat eens de kassa moest zijn geweest. De ramen waren vuil van het stof. Ze probeerde een gedeelte schoon te wrijven om een blik naar binnen te kunnen werpen. Veel stond er niet. Enkele bureaus, stoelen en bekabeling van waar eens de telefoons en faxen moesten hebben gestaan. Verder was de ruimte bezaaid met paperassen. Het was alsof de plek was beroofd en ordners en lades waren geleegd op zoek naar geld. Naast het loket was een deur met daarop dezelfde overduidelijke sticker. Barbara probeerde of hij op slot zat. Tot haar verbazing kon ze de deur openduwen. Ze keek nogmaals achterom of er iemand in de buurt was. Waarom niet, dacht ze en stapte naar binnen.

Het was een waar slagveld. Er lag zelfs in een hoek een deken en wat lege etensverpakkingen ten teken dat hier een zwerver of iemand van dien aard moest hebben overnacht. Aan de wand hing een kalender uit 1979. Vermoedelijk het jaar waarin de kabelbaan uit gebruik was genomen. Vreemd dat juist in die periode de baan en klaarblijkelijk ook het resort werd gesloten, dacht ze. De periode dat met name op het gebied van wintersporttoerisme zoveel ontwikkelingen hadden plaatsgevonden. Het moest ook een, voor die periode, groot wintersportgebied zijn geweest, uitgaande van de poster naast de kalender. Nieuwsgierig als Barbara was, probeerde zij de volgende deur. Het kostte wat kracht doordat de deur was uitgezet, vermoedelijk als gevolg van jaren vochtinvloeden en het niet meer functioneel zijn. Zij zette haar schouder ertegen waarna de deur hevig krakend openging. Erachter lag het aan één kant open zijnde vertrekgedeelte van de gondel. Ook deze plek leek plotseling door het bedienend personeel en de toeristen te zijn verlaten. Op de grond lagen een sneeuwschuiver en een schep. Vermoedelijk gebruikt om het pad waarover de skiërs dit gedeelte konden bereiken sneeuwvrij te houden in de winter. Voor haar hing de gondel.

Groen uitgeslagen door mossen die hun greep op het rode ijzer hadden gekregen. Op de voorzijde was nog vaag een logo te zien en in sierlijke letters de naam van het resort waar de gondel in haar hoogtijdagen naar toe ging.

Barbara stapte op de deur van de gondel af die open was geschoven. Voorzichtig stapte zij naar binnen. Het was een redelijk grote gondel, die volgens het bordje boven de schuifdeur plaats bood aan vijftig passagiers. Naast de deur hing een bedieningspaneel met een drietal knoppen. Een rode, een groene en een gele knop. Ze keek door het openstaande venster aan de voorzijde van de cabine. Ze volgde de kabels die stijl omhoog de bergwand volgden richting een op de rand staande eerste mast, enkele honderden meters hoger. Daarna verdwenen de kabels uit het zicht. Ze schudde haar hoofd en dacht: 'zonde, eeuwig zonde dat zoiets stil komt te staan en niet meer in gebruik is'.

Ze ging op het bankje onder het openstaande raam zitten en gespte haar rugzak open. Ze haalde de kaart die zij in haar motel had gekregen tevoorschijn en spreidde deze naast zich uit. Met haar vinger volgde zij het pad dat de receptioniste die ochtend had aangewezen en zocht naar het beginpunt, dat niet ver van het dalstation moest zijn, toen plotseling met veel gekraak de deur van de gondel dichtschoof. Verschrikt sprong Barbara op en draaide zich om. Ze greep naar de deurkruk en duwde deze van links naar rechts, zonder resultaat. Ze keerde terug naar de voorzijde van de cabine waar het open raam was en leunde naar buiten. Zes meter onder haar lag de betonnen parkeerplaats. Zij realiseerde zich al snel dat als zij deze sprong zou wagen, de kans groot was dat zij ongelukkig neer zou komen. Over haar schouder keek ze naar de andere zijde van de gondel. Ook hier was een open raam vanwaar de afstand naar het passagiersplatform te overbruggen leek te zijn. Met een zucht van opluchting pakte zij haar rugzak weer in en stapte op het openstaande raam af. Haar vermoeden werd inderdaad bevestigd. Slechts een meter naar het hek van het platform moest te doen zijn. Ze stapte op een bankje en stak voorzichtig een been door het raam toen geheel onverwacht de gondel langzaam in beweging kwam. In een wanhoopspoging greep ze naar de reling die ze net miste, met als gevolg dat het haar moeite kostte om in balans te blijven en

zich weer in de cabine in veiligheid te brengen. De kabelbaan begon langzaam vaart te maken en Barbara zag het dalstation onder haar geleidelijk kleiner worden.



# 3

De gondel klom langzaam hoger over de dikke staalkabel. Af en toe hoorde Barbara het gepiep van de wielen boven haar. Een bevestiging van het feit dat de baan al in geen jaren meer werd gebruikt. Langzaam kwam de rotswand voor haar dichterbij en begon de gondel sneller hoogte te winnen. De eerste roestige paal waarover de staalkabel werd geleid, was nabij. Barbara stond voor het raam aan de voorzijde van de cabine en hield zich stevig vast. Met veel geschud en een enorm gekraak denderde de gondel over de wielen van de mast, waarna zij een flinke zwiep kreeg en de cabine hevig deed schommelen. Onder haar had de gapende diepte van het ravijn plaatsgemaakt voor een dicht naaldbos. Een ongerept stuk natuur op dit plateau dat werd gevormd door afwisselend bos en weiden met op enkele plaatsen een verlaten huisje of schuurtje. De tegemoetkomende cabine passeerde Barbara in een hoog tempo. Tot haar verbazing stond er iemand in met een geel jack. Het gezicht van de persoon kon zij niet zien, omdat de cabine een stuk lager hing dan de hare. De gedachte dat zij niet de enige was, vormde voor haar gedeeltelijk een geruststelling. Haar aandacht werd echter al snel afgeleid vanwege een tweede nog steilere helling die de gondel tegemoet ging.

Abrupt kwam de kabelbaan tot stilstand. De gondel wiegde enkele malen hevig heen en weer. Barbara kreeg een misselijk gevoel over zich toen plotseling de gondel enkele tientallen meters terugzakte in de richting van het dal om vervolgens weer even abrupt tot stilstand te komen. De daaropvolgende minuten ijsbeerde Barbara door de gondel, peinzend over hoe ze hier verzeild was geraakt en wat haar nu te doen stond. Vastberaden stapte ze op de drie bedieningsknoppen af. Het ijzeren plaatje boven het bedieningspaneel duidde erop dat de kabelbaan van Zwitserse makelij was. Barbara was praktisch opgegroeid met kabelbanen. Niet verwonderlijk voor een Zwitserse. Ze had vaak in een cabine gestaan waarbij iemand de knoppen bediende maar realiseerde zich nu dat ze er

eigenlijk nooit aandacht aan had besteed. Moeilijk kon het volgens haar in ieder geval niet zijn. Rood associeerde zij voor het gemak met gevaar. Dat moest de noodknop zijn. Nog steeds twijfelend of deze bevinding wel de juiste zou zijn, gleed ze met haar vinger over de drie knoppen. Ze stopte uiteindelijk bij de rode knop en probeerde hem voorzichtig in te drukken. Er kwam nauwelijks beweging in. Ze legde de palm van haar hand over de knop en duwde er met beide handen stevig tegenaan. Langzaam kwam er beweging in. 'Een goede smeerbeurt zou geen overbodige luxe zijn', mompelde ze. Met een stevige duw drukte zij de knop geheel in. Het harde gerinkel van een bel, het gebruikelijke communicatiemiddel van dit soort liften, werd hoorbaar. Barbara deed geschrokken een stap achteruit. Van een afstand keek ze nog eens goed naar de knop. Hij was door het lang niet in gebruik te zijn geweest, klem blijven zitten. Bijgekomen van de schrik stapte ze weer naar voren en greep de knop vast, waarna zij er een stevige ruk aan gaf. De knop schoot uit en brak af. Het rinkelen stopte direct, waarna de gondel langzaam in beweging kwam en zijn weg naar boven voortzette. Met een zucht van verlichting legde Barbara de knop op het bankje en keek uit het raam.

Ze vermoedde dat iemand in het bergstation van de kabelbaan het rinkelen van de bel had gehoord en actie had ondernomen. Het gebruik van de bel was te vergelijken met een morsecode. Op deze manier kon er een boodschap van het dal naar het bergstation worden doorgeseind of visa versa of kon men ermee vanuit de cabines communiceren. De gondel schudde wederom hevig bij het passeren van de volgende mast en dook vrijwel direct in een dik op dit tweede plateau hangend wolkendek. Vluchtig sloot zij het venster om de plotseling opstekende ijzige wind buiten te sluiten. Volgens haar berekeningen moest het nu niet lang meer duren alvorens zij het bergstation zou bereiken. Ze sloot het dikke winterjack, sloeg haar das om en trok een paar handschoenen aan. Plotseling werden de contouren van het bergstation zichtbaar. Een puntig dak stak grauw af tegen de witte mist. In het midden van de punten werden een tweetal inhammen zichtbaar, waar de gondel zou aanleggen. In het midden daarvan stond op het passagiersplatvorm een gestalte met een lange donkere jas aan en een hoed op. Dat zou de persoon moeten zijn die de lift zou hebben bediend. Ze bukte zich en

gespte haar rugzak dicht. Langzaam remde de cabine af waardoor Barbara bijna uit balans werd gebracht. Ze deed haar rugzak om en keek door het venster. Nog enkele meters en ze zou eindelijk de gondel kunnen verlaten. De gestalte die zij enkele ogenblikken daarvoor op het platform had zien staan was vertrokken. Blijkbaar om in de machinekamer het stoppen van de lift te regelen. De cabine kwam met een zachte bons tegen enkele stootbumpers tot stilstand en de deurvergrendeling klikte open. Met een stevige ruk schoof Barbara de deur open en stapte vluchtig uit.

Het was stil in het gebouw. Het gezoem van de motoren was gestopt en enkel het zacht suizen van de wind was nog hoorbaar. Ze liep op een paar deuren af en opende deze stuk voor stuk. Ze riep enkele malen in de ruimten achter de deuren, zonder resultaat. Ze begreep er niets van. Zou zij het zich verbeeld hebben dat ze iemand had gezien op het platvorm? Ze staakte haar zoekactie en besloot het gebeurde achter haar te laten. Buiten het bergstation van de kabelbaan lag een dik pak sneeuw. Ook de bomen hadden het zwaar onder het gewicht van de pas gevallen sneeuw. Barbara veegde de sneeuw van een bordje. Het ene wees naar het dal, wat het wandelpad moest zijn naar Lee Vining. Het andere wees in tegengestelde richting en gaf Little Zermatt aan. Dat was haar eindbestemming. De wolken haasten zich in diezelfde richting, wat een teken was dat de mist weldra zou optrekken. Barbara haalde de kaart tevoorschijn die zij eerder die ochtend had gekregen. Volgens de plattegrond was het slechts een paar minuten lopen naar het centrum van het dorp. Ze trok haar kraag hoger op en volgde het brede pad dat langzaam bergopwaarts liep. Na enkele honderden meters lag er aan de zijkant van het pad een bord, half bedolven onder de vers gevallen sneeuw. Ze bukte zich en veegde met haar hand de rest van het vervallen bord sneeuwvrij. De letters waren verbleekt door jarenlang bloot te hebben gestaan aan zon en regen, maar nog duidelijk leesbaar, "Little Zermatt". Naast de naam was zelfs nog een vage afbeelding van de Matterhorn zichtbaar, de wereldberoemde berg die nabij het Zwitserse Zermatt ligt. Ze vervolgde haar weg.

Na enkele honderden meters doemde een eerste klein gebouwtje op uit de mist. Het stond aan de zijkant van het pad.

Boven de deur hing een verzakt bord met daarop de tekst "Information office". Het pand was dicht. De luiken gesloten en voor de deur waren enkele houten latten gespijkerd. Aan de deur hing aan een verroeste spijker een stuk karton. Wat hierop gestaan moest hebben was onduidelijk. De letters waren na 10 jaar zo vervaagd dat ze niet meer leesbaar waren.

Tegenover het gebouw stonden enkele houten bankjes die niet echt uitnodigden om te gaan zitten. De zitting mistte enkele planken. Ernaast lag een lantaarnpaal. In de afgelopen jaren omgevallen door vermoedelijk een zware storm. Barbara kreeg een naar gevoel over zich heen. Een koude rilling liep over haar rug. Ze trok haar kraag nog hoger op en keek enkele malen om zich heen. Niet dat het veel zin had want de mist belemmerde aan alle kanten het uitzicht. Ze vervolgde haar weg. Na nog eens honderd meter en een flauwe bocht naar rechts te hebben gemaakt, kwam zij op een kruising. Het bord dat ooit in het midden had gestaan, was niet meer dan een afgebroken paal met eromheen op de grond de verschillende richtingen die ooit aan de bovenzijde van de paal moesten hebben gehangen. "Dat schiet ook lekker op", mompelde Barbara. Ze zette haar rugzak op het bankje dat rondom de bewegwijzeringspaal stond en haalde de kaart tevoorschijn. Het duurde niet lang voor ze had gevonden waar zij zich moest bevinden. Het "Information office" lag achter haar, het pad links moest wederom naar het dal gaan, het pad rechts van haar naar een uitzichtpunt op een iets hoger gelegen bergtop en het pad rechtdoor naar het centrum van het vakantiedorpje. Daar moest zij naar toe. Ze wendde haar blik van de kaart en keek recht vooruit.

De mistflarden trokken vluchtig links en rechts op, zoals in een theatervoorstelling het doek opent bij een nieuwe acte. Het duurde niet lang voordat recht voor haar een enorm kasteelachtig gebouw zich blootgaf dat werd verlicht door de door de mist heendringende zon. Links en rechts hoge torens met spitse punten. In het midden een statige entree voorafgegaan door een hoge trap die blijkbaar overdekt was geweest door een rode overkapping die er nu verscheurd en door de wind losgerukt bij hing. Hiervoor lagen enkele grote rotsblokken waar een waterval vanaf moest hebben gestroomd die vervolgens weer in een grote vijver terecht moest zijn

gekomen. Naast de entree stonden hoge vlaggenmasten. In de linker hingen de restanten van de Zwitserse en in de rechter die van de Amerikaanse vlag.

Barbara stond met open mond te kijken naar het schouwspel dat zich voor haar ogen voltrok. Ze kon zich nauwelijks voorstellen dat dit alles verlaten was. In haar beleving konden elk moment de deuren opengaan en een keur aan gasten het hotel betreden, plaatsnemen in het restaurant of hun kamer opzoeken. Het gebouw zou door ieder raam licht uitstralen. De klanken van muziek zouden buiten zachtjes hoorbaar zijn en bezoekers naar zich toetrekken. Bezoekers die de warmte opzochten en de gezelligheid van een groot hotel. Helaas was dit slechts een fantasie en was de werkelijkheid juist tegenovergesteld. Het gebouw straalde kilheid en iets spookachtigs uit. Niet echt de plek om nu graag te komen of zoals in het geval van Barbara een hotel om graag in te werken. Het was altijd haar droom geweest in een groot hotel een functie te bekleden als manager, zoals ze nu in Zwitserland ook was. Al was het in haar geboorteplaats maar een middelgroot hotel. Dit zou een hotel geweest zijn dat zij voor ogen had voor een toekomstige baan.

Ze stopte de kaart terug in haar rugzak en deed deze weer op haar rug. Zij had zich voorgenomen een kijkje bij de entree te nemen en vervolgens, als de mist niet terugkeerde, naar een uitzichtpunt te lopen. Het pad liep langs de vijver, die meer begroeiing had dan dat er water in stond, en de waterval, die door de jarenlange stilstand grijs en met dood mos bedekt was. Onderaan de statige trap die naar de entree leidde, hield ze halt en keek omhoog naar het gebouw. De torens waren inmiddels weer gedeeltelijk door de mist onttrokken aan het zicht. Enkele ramen op de tweede en derde etage stonden open waaruit grijswitte vitrage zachtjes wapperde in de wind. Gescheurd door het gebroken glas van de vensters. Als door een magneet werd Barbara aangetrokken door het gebouw. Vastberaden liep zij de trap op om een kijkje in het hotel te nemen, behendig over de staanders en het verweerde naar beneden gevallen doek van de overkapping heenstappend. De rode loper, die inmiddels grijs en bijna zwart oogde en zich had volgezogen met regenwater, sopte onder haar schoenen bij elke stap die zij zette.

Na een tiental treden bereikte zij de imposante deuren die toegang boden tot het hotel. Hier had de portier moeten staan die voor haar de deur zou hebben geopend. Nu echter was zij het die zichzelf toegang moest verschaffen tot het hotel. Vastbesloten legde zij haar hand tegen de deur en duwde. Er gebeurde niets. Ze duwde nogmaals, zonder resultaat. Met haar handschoen probeerde zij één van de ruitjes schoon te vegen en een blik naar binnen te werpen. Veel hielp het niet. Het jarenlange vuil zat met name aan de binnenzijde van de deur. Ze keek nog eens goed rond om te zien of er misschien een andere mogelijkheid was om binnen te komen.

Links van het bordes waren grote ramen die, net als de deuren, verdeeld waren in kleine ruitjes, waarvan enkele gebroken waren en waaruit het glas grotendeels miste. Ze schatte de afstand in vanaf de rand van het bordes. "Dit moet te doen zijn", mompelde zij in zichzelf. Ze greep een regenpijp vast die was bevestigd langs de rand van de verhoging waar zij op stond. Behendig stapte zij op een uitstekend randje en strekte zich uit. Met haar vingertoppen probeerde zij de rand van het raamkozijn te pakken. Het kostte haar de nodige inspanning. Ze probeerde haar voet stevig op de rand te zetten en niet uit te glijden. Met een stevige greep pakte zij het raamkozijn vast en liet voorzichtig haar rechtervoet, die nog op het bordes stond, loskomen van de grond. Beide voeten had zij nu op het randje en zij verplaatste haar rechterhand ook naar het raamkozijn. Met moeite wist zij haar evenwicht te bewaren en wendde haar hoofd in de richting van het raam, precies op de plek waar een ruitje ontbrak. Ze tuurde naar binnen en liet haar ogen wennen aan de duisternis die er heerste. Na enkele seconden begon ze de verschillende meubels en de ruimte te herkennen. Het moest de eetzaal zijn geweest. De zaal was gevuld met ronde tafels. Op sommige lag nog tafellinnen, anderen waren leeg en lag het linnen op een hoopje naast de tafel. Hetzelfde gold voor het servies, bestek en andere accessoires die je normalerwijze op een tafel in een restaurant kunt verwachten. Deze waren met het tafellinnen op de grond gevallen of stonden nog ternauwernood op grauw en halfvergaan damast. De planten die ooit de ruimte in een groene oase hadden doen veranderen, waren dood en hingen slap en half vergaan langs de potten omlaag.

Achter in de zaal stond een monumentale schouw met daarboven het opgezette hoofd van een hert of eland. In de haard lagen de restanten van een groot vuur met onderin de nog gloeiende kolen.

Achter Barbara sloeg de klok van het kleine kerkje dat links van de vijver stond enkele malen. Geschrokken keek zij om, verloor haar evenwicht en viel twee meter naar beneden waar zij op haar rug belandde in dicht struikgewas en vers gevallen sneeuw die enigszins haar val brak.

Snel krabbelde zij overeind. Liep terug naar het bordes om haar rugzak te pakken en spoedde zich naar het kerkje, waarvan de klok nog steeds luidde. Hier zou ze zeker iemand aantreffen die haar meer zou kunnen vertellen over dit dorp.

Het kerkje, dat eigenlijk niet meer was dan een grote kapel met een torentje waarin de klok hevig heen en weer schudde, deed haar denken aan de kleine kapelletjes die je overal in Zwitserland tegenkwam. Met een stevige duw opende zij beide deuren. Erachter stoof een wolk stof op die zich in de afgelopen jaren op de grond en de kerkbankjes had verzameld. Enkele beelden die aan weerszijden op hoge sokkels hadden gestaan, waren op de grond gevallen en zwaar beschadigd. Vluchtig keek zij rond of zij iemand zag. Het altaar dat op ongeveer 20 meter afstand voor haar lag, was leeg. Links van haar leidde een trap naar een verdieping waar het orgel stond. Vastberaden snelde zij de trap op in de hoop de klokkenluider aan te treffen. De ruimte was leeg. Het orgel stond stoffig aan de ene zijde en enkele kasten aan de andere zijde. In het midden bungelde het touw van de klok die zojuist nog luidde.

“Hallo”, riep zij, “is daar iemand?”

Het bleef stil op een zachte echo van haar eigen stem na. Ze pakte het touw dat nog steeds zachtjes op en neer wiegde door de bewegende klok. Ze trok er een keer stevig aan waarna de klok boven haar direct begon te luiden. Iemand moest hem in beweging hebben gebracht. Nogmaals riep ze luid; “Hallo!” Weer bleef het stil. Teleurgesteld enerzijds en enigszins beangstigd anderzijds, daalde zij de trap af en verliet het kerkje. Buiten was de mist grotendeels opgetrokken en kon ze de omvang van het resort, dat sterk deed denken aan een

Zwitsers alpendorpje, goed zien. Naast het kasteelachtige hotel en het kerkje waren er winkeltjes geweest, gebouwen die dienstdeden als dependances van het hotel en aan verschillende zijden waren dalstations van gondel- en stoeltjesliften. Achter het hotel lag een klein meer met de restanten van een aanlegsteiger waar gasten in de zomermaanden bootjes konden huren, welke momenteel op de oever lagen en enkele half gezonken vlak bij het strandje.

Barbara schudde haar hoofd en kon niet begrijpen dat dit resort tien jaar ervoor nog een drukke toeristentrekpleister moest zijn geweest en het er nu zo verlaten bij lag.

Ze pakte de kaart uit haar rugzak en bestudeerde de route die zij het beste terug naar Lee Vining kon volgen. In een ritje met de gondel waarmee zij was gekomen had ze geen zin, zeker omdat de kans groot was dat ook op de terugweg de kabelbaan wel weer eens stil kon komen te staan. Bij het verlaten van het plein keek zij nog eenmaal om en vervolgde haar weg terug naar het dal.

# 4

Het was vroeg in de morgen toen Barbara het hotel verliet. Ze had een vroeg ontbijt genomen en zich daarna warm aangekleed omdat ze bij het naar buiten kijken door haar slaapkamerraam al snel de indruk had gekregen dat het een kille dag zou gaan worden. Ze had een afspraak bij het advocatenkantoor Harroldson & Son enkele straten verderop. Ze besloot deze afstand lopend af te leggen. Zo had ze meteen de mogelijkheid om weer iets meer van het stadje te zien.

Niet lang erna stond ze voor een oud pand. Keurig onderhouden en met gouden letters stond de naam van het advocatenkantoor op het raam. Ze klopte op de deur die vrijwel direct werd opengedaan. Voor haar stond Mike met een glimlach en vroeg haar vriendelijk binnen te komen.

‘Mijn vader is nog even een telefoontje aan het plegen, maar zal snel klaar zijn. Heeft u trek in koffie?’, zei Mike terwijl hij haar jas aannam en aan een kapstok in de hoek van de ontvangsthal hing.

‘Graag, maar zeg alsjeblieft Barbara.’

Mike draaide zich om en herhaalde: ‘Barbara.’ ‘Kom verder’, zei hij en opende een glazen deur die leidde naar een smaakvol ingerichte wachtkamer. Aan de muur hing boven een schouw een portret van Jack Harroldson samen met een vrouw. Dat zal zijn echtgenote wel zijn, dacht ze. Verder stonden er tegen de overige muren hoge boekenkasten gevuld met boeken die grotendeels over recht gingen. Voor het raam stonden twee leren fauteuils met ertussen een klein tafeltje. Barbara nam plaats en het duurde niet lang voor Mike binnenkwam met een dienblad met daarop een tweetal kopjes koffie. Hij zette beide op het tafeltje naast haar en nam zelf plaats in de andere stoel.

‘En hoe bevalt het tot nu toe in Lee Vining?’, vroeg hij op vriendelijke toon.

‘Ja wat moet ik ervan zeggen. Het is mijn eerste keer in de Verenigde Staten. Eigenlijk ken ik jouw land alleen van televisieprogramma’s en wat ik ervan gelezen heb. Bij het zien van Lee Vining is mijn beeld eigenlijk aardig bevestigd.’

Mike fronste zijn voorhoofd waarop Barbara snel toevoegde met een lach in haar stem: ‘In positieve zin hoor. Begrijp mij niet verkeerd.’

‘Dan is het goed’, zei Mike lachend terug. ‘Ik weet, het is niet een metropool zoals bijvoorbeeld San Francisco, maar het is groot genoeg en heeft veel te bieden. Al moet ik zeggen dat het de laatste tien jaar op het gebied van toerisme wel wat minder is geworden, maar dat zul je inmiddels wel hebben begrepen.’

‘Je doelt op het sluiten van het resort Little Zermatt neem ik aan.’

‘Exact. Sinds de opening ervan is er veel veranderd voor Lee Vining. Opeens stond het op de kaart en waren wij een skiresort rijker. Na de sluiting ervan werden de toeristen aantallen minder en minder. Nu zijn het veelal toeristen die op doorreis zijn en Lee Vining enkel aandoen als tussenstop en dan overnachten in The Four Roses.’

‘Ik kan mij voorstellen dat dat een grote domper moet zijn geweest voor een plaats als Lee Vining. Maar waarom is Little Zermatt dan gesloten en waarom kan het niet heropend worden?’

‘Dat is een lang verhaal. Maar je zult daar al wel het een en ander over hebben gehoord door de jaren heen, neem ik aan.’

Barbara keek verbaasd. Ze moest meteen denken aan het warrige verhaal dat zij de dag ervoor bij de receptie van haar hotel had gehoord. Iedereen deed alsof zij meer wist dan zij zelf wist.

‘Nu moet je mij toch eens uitleggen....’ Abrupt stopte zij met haar vraag toen de deur achter in de kamer openging en Jack binnenkwam. Met een glimlach op zijn gezicht, die haar bekend voorkwam van zijn zoon Mike, stapte hij op Barbara af en stak zijn hand uit.

‘Excuses voor het wachten maar ik moest even iets afhandelen’, zei hij vriendelijk.

‘Oh dat geeft niet, ik was in goede handen’, zei zij terwijl zij een korte vriendelijke blik in de richting van Mike wierp en opstond

om Jack de hand te schudden.

‘Kom verder naar mijn kantoor’, zei hij en gebaarde naar de deur achter hem. Barbara stond op en volgde hem. Mike op zijn beurt deed hetzelfde.

Het kantoor van Jack was even smaakvol ingericht als de wachtkamer waar zij vandaan kwamen. Jack nam plaats achter een groot oud bureau. Barbara nam plaats tegenover hem terwijl Mike op een stoel aan de zijkant van het bureau ging zitten.

Jack vroeg Barbara wat zij de dag ervoor had ondernomen. Zij vertelde hem over haar tocht in de bergen en het hachelijke avontuur met de kabelbaan.

‘Dat je zomaar zelf met de kabelbaan naar boven bent gegaan. Ik wist niet eens dat die nog werkte’, zei Jack. ‘Maar goed, ik ben blij dat je zelf de trip naar Little Zermatt al hebt gemaakt. Het zal ons gesprek enigszins vergemakkelijken.’

Wederom keek Barbara verbaasd en vervolgde: ‘Nu moet je mij toch eens vertellen hoe een en ander in elkaar steekt. Eerst kreeg ik gisteren al een vreemde reactie toen ik bij de receptie informatie over Little Zermatt vroeg en net maakte Mike ook al een opmerking in dezelfde trant.’

Jack keek verbaasd en zei: ‘Maar je weet toch wel iets over je oom Marc?’

‘Om eerlijk te zijn niet. Ik wist niet beter dan dat hij zou zijn omgekomen zo’n 30 jaar geleden. Mijn moeder wilde niet over hem praten en mijn vader is vertrokken toen ik slechts een paar jaar oud was.’

‘Dat verklaart veel’, zei Jack begrijpend. ‘Ik kan mij voorstellen dat je een vreemd idee hebt gekregen bij alle opmerkingen tot nu toe. Ik snap nu ook je houding tijdens de begrafenis. Dat moet erg vreemd geweest zijn, dat je naar voren wordt geschoven voor iemand die je dus eigenlijk niet kent.’

‘Exact. Ik voelde mij vreselijk ongemakkelijk’, zei Barbara.

‘Het zal je straks allemaal een stuk duidelijker worden. Zullen wij dan maar beginnen met het voorlezen van het testament dat je oom heeft opgesteld?’

‘Prima. Ik ga ervan uit dat ik het enige familielid ben aangezien er niemand anders aanwezig is’, zei ze voorzichtig.

‘Klopt. Marc is nooit getrouwd geweest en had ook geen

kinderen. Jij bent dus zijn enige erfgename en hij heeft het zo gewild.'

Barbara kreeg weer een ongemakkelijk gevoel over zich. Zij begreep dat als zij zijn enige erfgename was, hij wilde dat zijn nalatenschap naar haar ging, maar vond het ook wel een beetje vreemd. Iets erven van iemand die je niet eens gekend hebt. Waarschijnlijk kenden Jack en Mike hem beter dan wie ook. Zeker gezien het feit dat zij in de kerk de reactie van Mike had gezien. Het overlijden van haar oom moest hem erg hebben aangegrepen. Zijzelf had er geen traan om kunnen laten. Niet omdat zij geen gevoel had voor het overlijden van een familielid, maar simpelweg omdat zij haar oom nauwelijks had gekend.

Jack zette een klein leesbrilletje op en verbrak het zegel van het document dat voor hem lag. Hijzelf kende de inhoud er ook niet van maar had wel een vermoeden. Marc had het zelf enige weken voor zijn overlijden opgesteld en het door Jack laten verzegelen. Ook had hij hem toen verzocht zijn nicht op de hoogte te brengen als de tijd eenmaal daar was. Jack vouwde het geelkleurige document open en kuchte zachtjes alvorens te beginnen met het voorlezen ervan.

*'Beste Barbara,*

*Ik weet dat je erg verwonderd moet zijn geweest toen je de brief kreeg die Jack in opdracht van mij aan je moest verzenden na mijn overlijden. Waarschijnlijk heeft je moeder het nooit meer over mij gehad na mijn plotselinge verdwijnen uit Zwitserland. Gedane zaken nemen geen keer en ik zal hier dan ook verder niet op in gaan. Wat is gebeurd, is nu eenmaal gebeurd en valt niet meer terug te draaien.'*

Jack keek Barbara van over de rand van zijn brilletje aan en zag de verwonderde blik in haar ogen. Snel liet hij zijn ogen weer op het sierlijke handschrift vallen en zocht waar hij was gebleven, waarna hij vervolgde:

*'Het kostte enigszins moeite maar al die jaren heb ik geprobeerd jou te volgen. In die zin dat ik weet hoe je bent opgegroeid en wat je allemaal hebt bereikt. Ik heb ook jouw*

*verdriet gezien bij het overlijden van je moeder. Je zult het niet in de gaten hebben gehad maar ik ben aanwezig geweest bij de begrafenis van haar. Ik durfde echter niet naar je toe te komen en je hele leven overhoop te gooien. Zoals ik al eerder aangaf, dat ligt allemaal ver achter ons en kunnen wij maar beter zo houden.'*

Barbara schoof wat ongemakkelijk op haar stoel heen en weer. Ze kreeg het idee dat er meer vraagtekens ontstonden dan dat er duidelijkheid voor haar werd verschaft.

*'Na mijn komst in de Verenigde Staten heb ik een baan gezocht in New York. Ik kwam uiteindelijk terecht op Wall Street en heb mij enkele jaren beziggehouden met beleggingen op de financiële markt. Met succes, kan ik wel zeggen. Na verloop van tijd vond ik het genoeg geweest en wilde ik een lang gekoesterde droom uit laten komen. Het geld dat ik had verdiend, bood mij de mogelijkheid deze droom uit te laten komen. Ik kwam in het dorp terecht waar jij je nu bevindt. Voor mij de ideale plek omdat het mij aan thuis deed denken. Wat omgeving betrof in ieder geval. Het duurde niet lang of ik raakte bevriend met Jack die nu als het goed is voor je zit. Zijn zoon Mike ken ik van vlak na zijn geboorte. Ook hem heb je inmiddels vast wel ontmoet. Het zal voor hem niet nieuw in de oren klinken, maar ik heb hem zo'n beetje als zoon beschouwd en heb hem zien opgroeien tot wie hij nu is. Sorry dat ik het zeg Jack, maar ik heb mijn twijfels of zijn hart in de advocatuur ligt, maar dat zal voor jou ook wel niet nieuw in de oren klinken.'*

Jack keek naar zijn zoon en maakte een instemmend gebaar alsof hij wilde zeggen 'daar heeft Marc gelijk in'. Een korte verbeten glimlach verscheen op Mike's gezicht. Het voorlezen van het testament deed bij hem de emoties langzaam weer opkomen. Vluchtig maakte hij naar zijn vader een gebaar in de zin van: 'ga alsjeblieft verder, des te eerder is het voorbij'. Jack begreep Mike en vervolgde met het voorlezen van het testament.

*'Barbara, ik weet, ook jij hebt een droom. Ik hoop dat je met hetgeen ik jou nalaat deze droom kunt verwezenlijken. Uiteraard is het helemaal aan jou wat je er mee doet. Ik wil je*